

Félelmeink a társadalom és kisközösség, az egyházi hierarchia és kisközösség valamint az egyén és kisközösség viszonylatában

Konzultációs Nap

2009. május 9.

Összefoglaló és visszajelzések

Délelőtti kiscsoportos beszélgetéseken egy esetleges *kisközösség évéről* ötleteltünk. Ennek kapcsán megfogalmazhattuk, hogy számunkra mi a legfontosabb tenni való kisközösség témában. Egy pár az összegyűlt pontokból:

- kisközösség a plébánián hiányterületet pótoljon (pl.:gyerekmise, caritas)
- papokkal kapcsolatépítés, meghívni a közösségi alkalomra időnként
- önkéntesség széles körű portálja
- húzó ember is legyen befogadó, engedjen más is maga köré a tevékenységben – képzés
- erősíteni a kisközösség kapcsolatát a plébániával: cselekvési terv kidolgozása
- közösség közösséget hozzon létre közösségként

Délután három szekcióban beszélgettünk félelmeinkről: kisközösség, és társadalom, egyházi hierarchia és a kisközösség valamint az egyén és a kisközösség viszonylatában.

A **Kisközösség és a társadalom** szekcióban a felvezetőben a következő lehetséges témák fogalmazódtak meg:

- (1) Félelem a társadalomtól (a közösség reakciója arra, hogy a külvilág más, ellenséges (?));
- (2) Félelem a külső, társadalmi hatásoktól, az új tagoktól, a változástól (bezárkózás);
- (3) Félelem a kisközösségtől (a társadalom részéről, mert mások, és mert amit nem ismerünk, az félelemkeltő);
- (4) A kisközösség, mint a bizalom talaja (és védelem a világgal szembeni (egyéni) félelmek ellen).

Azután saját példákat meséltek a beszélgetők, amelyek nem feltétlenül kapcsolódtak ehhez a "tipológiához". Az elhangzott példák a következő meglátásokat tükrözték:

- egy helytelen, de keresztény közösségeknél gyakran tapasztalható összetartó erő az ellenségképgyártás.
- az egyéni tapasztalat jobb képet rajzolt, mint az előzetes félelmek.
- félelemre a keresztény "megoldás" pünkösöd. A tanítványok féltek, de leszállt rájuk a Szentlélek, és elmúlt a félelmük, kimentek a világba.
- a jó példa bizalomépítő és gyengíti a félelmet.

A beszélgetés legfontosabba tanulságaként megfogalmazott következtetés: *a félelmet a tettekkel lehet csökkenteni, és ehhez néha olyan tettekre van szükség, amelyek miatt lehet, hogy értetlenség, elutasítás a válasz a többség részéről. (Vagy legalább is ilyen reakcióktól félünk).*

A **Kisközösség és az egyházi hierarchia** szekcióban a múlt rendszer okozta félelmekből, beidegződésekből indult ki a beszélgetés. Régen nem működtek a kisközösségek a hivatalos Egyházzal együttműködően. Ez új.

A papság részéről a következő félelmek fogalmaztak meg: A kisközösségeket szemben-állónak élték meg, a szektásodás veszélyét látták bennük, mert önállóságukkal kikerülnek az irányítás alól, kevesebb a rálátásuk. A plébániai egységet féltik a közösségek sokszínűségétől. Van, aki mivel nem tud annyi felé figyelni, nincs meg benne a képesség, inkább nem engedi. Sok helyen a pap ragaszkodik ahhoz, hogy csak az legyen, amit ő kezdeményezett, de sokszor a hívek is úgy gondolják, hogy csak az lehet, ami a paptól indul.

A kisközösség oldaláról pedig a következő gondolataink voltak: Van aki fél, ha nincs pap a közösségben, mert elhajolhat a közösség. Laikusként fél, hogy nem fogják elfogadni a közösségépítő tevékenységben.

Sok közösség nagyon befelé él, nem vesz tudomást a plébániai életről, nem keresi a párbeszédet, a közös tevékenységet. Ugyanakkor úgy érzi, hogy papjuk részéről nem kapják meg az „áldást”, nem fejezi ki melléállítását.

Nyilvánvaló látszólagos érdekellentét: a plébános az egyházközség egységét félti, a kisközösség pedig önállóságot és privilégiumokat akar.

A megoldás itt is, mint mindenhol: előítéletek és egymásról alkotott elképzelések helyett: kommunikáció és együttműködés.

Visszajelzések

- Számomra a legtöbbet talán az a tudat, hogy mi magunk is egy közösséget tudunk alkotni, és hogy újból megmutatkozott, milyen sokszínű közösségi élet van az egyházban.
- Nagyon jó volt a légkör.
 - A téma létfontosságú és gyakorlati. A tapasztalatcserét is nagyon fontosnak tartom. De nem egyformán rúgunk labdába: *vannak köztünk, akik egy területen gyakorlatban dolgoznak, és vannak, akik eszmei szinten, központból próbálnak valamit mozgatni.* Lehet, hogy érdemes így kategorizálni a foglalkozásokat is.
- Bennem elég gyakran felmerül, hogy "*központból/intézményi szintről érdemben mit lehet tenni közösségépítés terén:* jó, szakmai előadások, eszmecsere, tapasztalatcsere, találkozók. De aztán, mi történik gyakorlatban?
- Szó volt még arról, hogy a konvenciók mennyire megkötnek, milyen nehéz *eljutni a közösségben az igazán őszinte légkörig.* Szóba hoztam a *megelőlegezett bizalom tapasztalatát*, amely segíti megnyílni a csatlakozókat.
- A közösségteremtés, a közösségek élete, tartalmi, szervezési stb. kérdéseivel kapcsolatban *a lelkeségi mozgalmak igen gazdag módszertannal és tapasztalattal rendelkeznek.* Számomra az a kérdés, *hogyan lehet ezeket a tapasztalatokat közkinccsé tenni* olyan kezdeményezések számára, amelyek nem szükségszerűen akarnak lelkeségi mozgalmakhoz tartozni.
- gyermekeinket közösségi gondolkodásúvá nevelni, közülük sok épelméjű közösségvezetőt képezni!

Nagyon köszönjük a Konzultációs Nap után beérkezett visszajelzéseket.